

Ferran Nadeu

Menchu Pérez, al costat d'una fotografia de Jordi Roviralta, a casa seva, al barri de Gràcia.

Menchu Pérez va perdre la seva parella, el fotògraf Jordi Roviralta, el febrer a causa d'un càncer. El suport dels pal·liatius de Sant Pau va ser decisiu. Ella continua rebent atenció de la psicòloga de la unitat.

«Et preparen per afrontar la mort»

B. P.
 Barcelona

Ell sempre va estar informat de tot des del primer moment. Des del dia en què l'oncòleg li va dir que ja no hi havia «res a fer». «Vam arribar a casa plorant tots dos. Però de seguida ens va ajudar molt l'equip de pal·liatius. Ells t'orienten, et diuen: 'Anem cap a això'. Però en cap moment es-

«A pal·liatius em van donar la força emocional per dir-me: 'Això ho pots suportar'»

menten la paraula mort. Et diuen: 'Ja sabem on acabarem això'. Sempre amb moltíssim tacte», recorda la Menchu. Destaca que els sanitaris no només li feien al Jordi la típica visita mèdica, sinó que es quedaven parlant amb ell.

Al Jordi el van ajudar molt les classes d'arterteràpia que feia a la unitat. Expressava «el que ell sentia». A més a més, també tenia el suport d'una psicòloga que el va tractar no només a ell, sinó també la Menchu i la seva filla, que per al Jordi era com la seva filla biològica. La Menchu es continua visitant amb aquesta psicòloga a l'hospital com a part de l'assistència que dona la unitat

de pal·liatius als familiars dels malalts.

Els últims dies

La Menchu va dormir amb el Jordi els últims 15 dies a la unitat de pal·liatius. I «quan se'n va anar» ell va estar acompanyat de la seva dona, de la seva filla i d'una amiga de la parella. «Els últims dies van ser molt durs perquè no volia medicació ni calmants. Volia seguir vivint, seguir escoltant. Els últims moments els va passar molt malament i li van posar una medicació més forta», diu la dona. Reconeix que no sap si ell va morir «feliç», però sí que sap que se'n va anar «tranquil».

«L'equip de pal·liatius em va donar la força necessària per afrontar la mort. Per mi aquesta preparació va ser superimportant. Vaig sortir-ne tocada, va ser horrible, sí, però em van donar la tranquil·litat emocional per dir-me a mi mateixa: 'Això ho pots suportar'. El Jordi era la meua vida, feia 14 anys que estàvem junts i perdre'l per a mi va ser un trauma», confessa la Menchu.

Ara, admet, té els seus «moments», tot i que ella es considera «positiva». Als seus 53 anys, acaba de trobar feina com a auxiliar administrativa en uns laboratoris veterinaris. Té alguns plans de futur: «Potser alguna obra aquí a casa. I viatjar». ■